

изтласкватъ толкова назадъ, щото освобождаватъ пѣтя на своето отстъпление и, на чело съ спасеното си знаме, излизатъ съ честъ отъ неравната борба....

За да може човѣкъ да си състави понятие за ожесточеността на Старо-Загорския шестчасовъ безпиренъ бой и за количеството на жертвитѣ, които опълчението и придружавалитѣ го руски воински части сж сложили прѣдъ олтаря на българското освобождение, достатъчно е да се спомене, че 3 дружина, която въ началото на сражението е броила около 700 юнака и 12 души офицери, слѣдъ свършването не е имало освѣнъ 117 души и 2 офицери.*

Ние тукъ привеждаме първата атестация отъ началника на Старо-Загорската отбрана, князь Николай Максимилиановичъ Лейхтембергски, непосредствено слѣдъ тоя славенъ бой:

„Юнаци! благодаря ви за геройството, което показате въ днешната битка съ турцитѣ. Азъ видѣхъ, какъ вий цѣли два часа се държахте на позицията, храбро и самоотвержено се бихте съ противника, числеността на който за наше нещастие, бѣше несравнено по-голъма отъ нашата. Вий, юнаци, днесъ се бихте не по-лошо отъ рускитѣ войници, и азъ се считамъ за длъженъ лично да доложа на Негово Императорско Височество (главнокомандующия) за вашето геройство“.

Слѣдъ Старо-Загорския кървавъ бой опълченскитѣ дружини се оттеглиха на Шипка. И тукъ по неизповѣдими пѣтища на провидѣнието, кръвта на

* С. Кисовъ, Българско опълчение, стр. 216 и Исторически очерки, комитетъ Царь-Освободитель, стр. 35.